

манастир Подмаине - храм Усијења Пресвете Богородице
са блајословом иџумана јеромонаха Рафаила

ТРЕЋА НЕДЕЉА ВЕЛИКОГ ПОСТА
КРСТОПОКЛОНА

св. 40 муч. Севастјијских - Младенци; св. 42. мученика Момишићка
Мк. 8:34-9:1, зч. 37; Мш. 20:1-16, зч. 80.
Јевр. 4:14-5:6, зч. 311, Јевр. 12:1-10, зч. 331.

свети Лука Воино Јасенички
ПРОПОВЕД НА КРСТОПОКЛОНУ НЕДЕЉУ

"Утешити, утешити народ
мој"

Ово су речи древнога великог пророка Исаије, речи које су упућене нама, вашим пастирима, је ми имамо дуг, не само да вас учимо, не само да вам указујемо на Христов пут, већ да вам објављујемо своју срдачну љубав и бригу о вама.

И вас, Богом дану ми паству, волим као мени најближе људе, па зар не знам колико имате невоља, колико суза, зар нисам дужан да вас утешим?

И потрудићу се да ово испуним у данашњи дан, велики дан поклоњења Крсту Христовом.

Када Вас учимо Христовом путу, свагда напомињемо, да схватимо његове речи о томе да су уска врата и тесан пут, који води у Царство Божије, о томе да ћете у свету имати жалости.

Жалости – оне су удео свих хришћана.

Запитаћете се, зар само хришћани имају жалости, за не трпе жалости свакаквих несрећа и туга, зар не проливају сузе и људи овога

света, који су одбацили пут Христов?

Да, свакако су невоље и за њих неизбежне, али је велика разлика и вредност у Божијим очима између наших жалости и наших суза и суза и жалости оних који живе без Бога, јер они своје невоље не трпе добровољно, већ само због тога што ни на који начин не могу да их избегну. Они често невоље трпе уз проклињање и ропот, а ми, хришћани, треба да носимо своје невоље, жалости, повезане са Христовим именом, сасвим другачије, са великом покорношћу вољи Божијој, са благодарењем Богу за све што нам се дешава и за добро и за зло и за туге и све невоље наше.

Подносимо наше невоље добровољно, јер, уколико би смо се одрекли од Христа, избвили би смо се од већине невоља, а пошто се не одричемо, ми их добровољно подносимо и Бог нас благослови на наша страдања, јер је велика вредност наших страдања, наших суза, у Божијим очима.

Ви знате на који начин поку-

задобити истинску, једину истинску утеху.

Шта ће нам онда, нека друга утеха, уколико нам је дарована ова, која је највеличественија од свих! Ето, дарован нам је Крст, који уздижемо пред вама, који носимо на целивање. Није ли ово најузвишенији облик утехе, не црпемо ли, постојано читајући Свето Писмо, из извора утехе, огромну снагу, јер је Свето Писмо пуно ове утехе – слободно црпите, слободно се окрећите Светоме Писму, Крсту Христовом, и тада ћете задобити једину истинску и вечну утеху.

Проникните у речи светог апо-

Могу рећи да по мери тога, како се у вама буду умножавале жалости Христове, тако ће се умножавати и утехе Христове. Запамтите ово: по мери умножавања жалости, умножиће се и утеха.

Само нас Христос може утешити, једино у Њему ишtimo утеху, само Крстом Христовим одгонимо малодушност, жалост и роптање.

Још се у овај свети дан пред вас износи крст Христов, да би све вас привукао Њему, Ономе Који је био распет на Крсту. С великом радошћу гледамо како реке народа хрле да виде подигнути Крст и да чују појање: „Крсту Твоме по-

Поново вам пишем, охрабрујући вас да се не плашите болести, чак и ако будемо страдали до последњег дана.

Ако је Бог увек близу, зашто бисмо се онда узнемиравали? У Њему живимо и крећемо се. Он нас носи у Свом наручју. Богом дишемо, у Бога се одевамо, Бога дотичемо, Бога окушамо у тајинству. Ма где да се окренеш, ма где да погледаш – свуда је Бог: на небесима, на земљи, у безданима, у дрвећу, у камену, у твом уму, у твом срцу. Зар Он не види да ти страдаш и да патиш? Кажу ми шта те мучи и видећеш утеху, видећеш исцељење које ће исцелити не само тело него у још већој мери и страсти твоје душе.

сџарац Јосиф Исисхасџа

стола Павла и запамтите их: „Благословен Бог и Отац Господа нашега Исуса Христа, Отац милосрђа и Бог сваке утјехе, Који нас тјешу у свакој невољи нашој да бисмо ми могли тјешити оне који су у свакој невољи утјехом којом нас саме тјешу Бог“ (2Кор. 1, 3 – 4).

Сведочим, свим срцем сведочим пред вама дубоку истинитост ових Павлових речи, сведочим по сопственом опиту, јер је и мене Господ утешио у мојој великој невољи.

клањамо се, Владико“.

Каква је то сила која нас привлачи? Откуд тако много народа у храму Божијем? Привлачи нас невидљива сила Божија, сила Христова, привлачи да би нас утешила, да би убрисала ваше сузе. А уколико је тако, онда има ли потребе да ми, слаби и грешни да било шта додамо овој утеси? Нема потребе. А Сами Бог да управу вашу срца на љубав Божију и трпљење Христово.

Амин.

23 март 1952. г.

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

шавају да се ослободе жалости људи овога света: они своју тугу, своје жалости заливају вином и вотком, ошамућују се од дувана, па чак и од наркотика.

А зар је то достојно нас, хри-

траже, људи, који су узвишенији у томе духовном смислу, утеху у својим жалостима у својим мучењима у константном раду, у послу. Ово је свакако средство за олакшавање жалости неупоредиво уз-

Смрт, бол и неправда представљају тајну, коју сваки одговор речеми. У овим случајевима истина се не изражава као мишљење или као аргумент, него се нуди као смирење и као заједнички бол. Ходање по жици између живота и смрти, саблазни славословља, чуда и неправде садржи заокрете и скривене ћошкове, где је загарантована истина живота. Ако ко избегне искушењу да посрне, онда уочава истину у таквом облику у каквом је никада није могао ни замислити. Бол, ако га успемо пригрлити, рађа невиђену сензибилност и открива просторе који се, иначе, не могу видети. Изазов није у томе да се остваре догађаји и откривења; они постоје. Изазов је у томе да човек отвори своје очи, еда би их видео.

Нажалост то је несумњива истина. Обично, само губећи оно до чега нам је највише стало, спознајемо и задобијамо највеће и највише ствари.

мишроилоић Николај Хаџиниколау

шћана? Зар није ниско преко сваке мере умиривати глас своје савести вином, дуваном? О ово је тако, тако недостојно и недао Бог да ико од вас, икада прибегне овом богопротивном средству заглушивања сопствене савести.

Светски људи траже утеху у својим жалостима, и уколико је не нађу, покушавају да их забораве: траже разоноде, иду у шетње, иду једни код других у госте и празнословје.

Нека се то никад не деси са вама, јер хришћани не треба да заглушују глас своје савести, већ напротив да буду јако осетљиви према њој.

Траже заглушења својих жалости у дружењу и нарочито су у стара времена високо ценили дружење. А зар не знате како је безнадежно то уздање у људе, а не на Бога?

вишеније, него их заливати вином, него разоноде, плесови и шетње. Рад привремено утуљује жалост, али немогуће је радити непрекидно, а када се рад заврши, глас савести почиње да изобличава, опет се појављују исте жалости. Помоћу рада нећеш успети да досегнеш до жељенога.

Нешто најузвишеније у чему се налази олакшање јесте узајамна љубав: љубав супружника, љубав родитеља према деци, љубав према људима који су достојни љубави.

Свака је љубав благословена. Благословена је и ова љубав, али то је почетни, најнижи облик љубави, јер од супружничке љубави, путем поучавања у њој, ми се требамо узвисити до далеко веће љубави према свим људима, према свима несрећним, према страдајућима: од ње се још узнети до тре-

ћег степена љубави – свештеној љубави према Самоме Богу. Ето видите, док људи не достигну до љубави према свима, свештену љубав, мало значаја има само љубав према блиским.

Ни у чему и нигде неће наћи утеху у жалости они који не траже утеху тамо где треба да је траже. Да, тачно тако: неће га открити, нити га пронаћи.

А у чему пак, у чему наћи утеху у жалости? О томе говори свети пророк Давид. „Само у Богу умири се душа моја“. У Богу, у Богу, у закону Божијем нашао је утеху. И не само он, већ сви праведници Старог Завета, јер су и тада људи, који нису знали за Христа, јер Он још увек није дошао у свет, налазили велику утеху у ватреној, из срца отргнутој молитви, у овом духовном општењу са Богом.

Блажени су они, блажени су ти старозаветни праведници, али су неизмерно блаженији они који су познали Христа, који су научени Христовом закону, који су изабрали Христов пут. Блажени су они којима је доступан најузвишенији облик утехе – сама Христова утеха, која је дарована нама, јер зар није у Крсту Христовом скривена најдубља и вечна утеха!

Реците, уколико у срцу своје носите крст Христов, уколико често гледате, макар и мисленим погледом, на Распетог на Крсту, зар то не ствара у вама најдубљи утисак, велико узбуђење у вашем срцу? Шта, заправо видимо, гледајући на Христов Крст?

Видимо Сина Божијег, Друго Лице Свете Троице, Оваплоћеног Бога, Најсветијег међу Светима, Великог Праведника, Добротчини-

теља људскога рода, каквог свет никада није знао нити ће знати, видимо Га прикованог гвозденим ексерима на Крст. Видимо као Онога Који тешко страда – Њега, Који је једним покретом Своје руке, једном речју, заповедао ветру и таласима да утихну; Онога, Који је за време свога краткога живота на земљи чинио дивна чуда, чуда која су била потребна Његовој љубави, Његово сажалење према људима. Видимо како виси на Крсту Онај, Који је исцељивао све болести, Који је слепима отварао очи, Који је парализоване подизао са постеља; Који је са мало хлебава ситио хиљаде људи; Који је васкрсавао мртве – видимо највеличанственијег Добротвора, видимо Спаситеља и Избавитеља из власти ђавола. Јер је Крст Христов страхан, јер Његово знамење прогони демоне, који у ужасу и смутњи беже, јер се са Христовог Крста у изобилној мери излила Божанска љубав, љубав која је уништила злобу и непријатељство ђавола и демона.

Исто тако, уколико на Крсту видимо Искупитеља света, Који је на Себе узео наше грехове, Који је постао жртва за све нас, окајане, шта су онда наше жалости, ма како да их је много, ма како да су тешке, шта су оне у поређењу са капима суза, које су се сливале низ Његове Божанске образе, у поређењу са крвљу која је истицала из Његових, копљем прободених груди и обагрила Његов Крст!? Шта су све наше жалости у поређењу са овим?

И када се прожмете овим мислима и осећањима, када свим срцем, потресеним срцем, погледате на Крст Христов, само ћете тада